

Sagsøgt: Irland (ved E. Creedon, M. Collins, N. Travers og D. O'Hagan, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik (ved G. de Bergues og N. Rouam, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Den Franske Republik (ved G. de Bergues og J.-S. Pilczner, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 96 og 98 (sammenholdt med bilag III) og af artikel 110 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1) — national lovgivning, hvorefter der anvendes en nedsat sats for leveringer af hunde af racen greyhound og for leveringer af heste, der ikke er bestemt til brug ved tilberedning eller fremstilling af levnedsmidler eller foder, for hesteudlejning og for visse insemineringsyndelser

Konklusion

- 1) Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 96 og 98, sammenholdt med bilag III, samt artikel 110 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, idet Irland har anvendt en nedsat merværdiafgiftssats på 4,8 % på leveringer af hunde af racen greyhound og på leveringer af heste, der ikke almindeligvis er bestemt til anvendelse ved tilberedning af levnedsmidler, på hesteudlejning og på visse insemineringsyndelser.
- 2) Irland betaler sagens omkostninger.
- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 145 af 14.5.2011.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 14. marts 2013 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-216/11) (¹)

(Traktatbrud — direktiv 92/12/EØF — punktafgifter — tobaksvarer, som er købt i en medlemsstat og transporteret til en anden medlemsstat — udelukkende kvantitative bedømmelseskriterier — artikel 34 TEUF — kvantitative indførselsrestriktioner)

(2013/C 141/05)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved W. Mölls og O. Beynet, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 34 TEUF og af Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), navnlig artikel 8 og 9 — national lovgivning, hvorefter der pålægges sanktioner for besiddelse af en mængde af tobaksvarer til eget forbrug, der overstiger visse tærskler, og som er købt i en medlemsstat og transporteret til en anden — udelukkende kvantitative bedømmelseskriterier — kvantitative indførselsrestriktioner

Konklusion

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, herunder navnlig direktivets artikel 8 og 9, idet den anvender et kriterium, der udelukkende er kvantitativt, ved bedømmelsen af den erhvervmæssige karakter for så vidt angår privatpersoners besiddelse af forarbejdet tobak, som hidrører fra en anden medlemsstat, og idet dette kriterium anvendes pr. individuelle køretøj (og ikke pr. person) og samlet for alle tobaksvarer.
- 2) I øvrigt frifindes Den Franske Republik.
- 3) Europa-Kommissionen og Den Franske Republik bærer hver deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 226 af 30.7.2011.

Domstolens dom (Tidende Afdeling) af 14. marts 2013 — Viega GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-276/11 P) (¹)

(Appel — konkurrence — karteller — sektoren for kobberfittings og fittings af kobberlegeringer — loddefittings og presfittings — bevisførelse og bevisbedømmelse — retten til at blive hørt under en sag — begrundelsespligten — proportionalitetsprincippet)

(2013/C 141/06)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Viega GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwältin J. Burrichter, T. Mäger og M. Röhrig)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved V. Bottka og R. Sauer, som befuldmægtigede, og Rechtsanwalt A. Böhlke)

Sagens genstand

Appel af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 24. marts 2011 i sag T-375/06, Viega GmbH & Co. KG mod Kommissionen, hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen for appellansens påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 4180 endelig af 20. september 2006 om en procedure efter EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 vedrørende et kartel på markedet for sektoren for kobberfittings og fittings af kobberlegeringer eller, subsidiært nedsættelse af den bøde, der blev pålagt appellanten — tilsidesættelse af retten til at blive hørt under en sag, af proportionalitetsprincippet og af begrundelsespligten — tilsidesættelse af principperne for undersøgelsesproceduren — tilsidesættelse af artikel 81, stk. 1, EF, og artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Viega GmbH & Co. KG betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 238 af 13.8.2011.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. marts 2013 — Mohamed Aziz mod Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona — Spanien)

(Sag C-415/11) (¹)

(Direktiv 93/13/EØF — forbrugeraftaler — låneafale med pant i fast ejendom — procedure med henblik på realisering af pant i fast ejendom — kompetencen for den nationale ret, der skal påkende et anerkendelsessøgsmål — urimelige kontraktvilkår — bedømmelseskriterier)

(2013/C 141/07)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mohamed Aziz

Sagsøgt: Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Juzgado de lo Mercantil — fortolkning af artikel 1, litra e) og litra q), i bilaget til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29) — kontraktvilkår, der har til formål eller som virkning at pålægge en forbruger, der ikke har opfyldt sine forpligtelser, at betale et beløb, der er uforholdsmæssigt højt — lån med sikkerhed i fast ejendom — bestemmelse i national procesret med hensyn til realisering af pant fast ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der begrænser de indsigelser, som rekviritus kan gøre gældende

Konklusion

- 1) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at det er til hinder for en ordning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, som — inden for rammerne af en procedure med henblik på realisering af pant i fast ejendom — ikke fastsætter bestemmelse om indsigelsesgrunde knyttet til et urimeligt vilkår i en aftale, som er indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, og hvor den ret, der skal påkende anerkendelsessøgsmålet, og som har kompetence til at efterprøve, om et sådant vilkår er urimeligt, ikke har mulighed for at iværksætte foreløbige foranstaltninger med henblik på at sikre den fulde virkning af sin endelige afgørelse.
- 2) Artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at:

— Begrebet »betydelig skævhed« til skade for forbrugeren skal vurderes på grundlag af en undersøgelse af de nationale regler, der ville finde anvendelse, såfremt parterne ikke havde indgået en aftale, med henblik på en vurdering af, om, og i givet fald i hvilket omfang, aftalen giver forbrugeren en mindre gunstig retsstilling end den, der følger af den gældende nationale lovgivning. Ligeledes med dette formål for øje er det relevant at foretage en undersøgelse af den retlige situation, som den nævnte forbruger befinder sig i, under hensyn til de midler, han råder over i medfør af den nationale lovgivning, med henblik på at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår til ophør.

— For at afgøre, under hvilke omstændigheder der opstår en sådan skævhed »til trods for kravene om god tro«, skal det efterprøves, om den erhvervsdrivende ved at handle loyalt og rimeligt med forbrugeren med rimelighed kunne forvente, at forbrugeren ville acceptere det omhandlede vilkår efter individuel forhandling.

Artikel 3, stk. 3, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at bilaget, hvortil der henvises i denne bestemmelse, kun indeholder en vejledende og ikke-udtømmende liste over de kontraktvilkår, der kan betegnes som urimelige.

(¹) EUT C 331 af 12.11.2011.